

Astăzi au fost citite două Evanghelii. Prima era despre vindecarea posedatului. Ucenicii lui Hristos l-au întrebat când au rămas singuri: „Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?" Iar Domnul le-a spus lor, „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post." (Mk. 9:28,29). Este o aducere aminte a faptului că acum a venit vremea rugăciunii și a postului – Postul cel Mare.

De-a lungul celor trei săptămâni dinaintea Marelui Post, ne-au fost înfățișate căile de pocăință ale unui creștin care se întoarce la Tatăl său. Și când ne-am apropiat de Postul cel Mare, cu rugăciunile și cântările date nou în timpul acestor ultime patru săptămâni, ar fi trebuit să ne cercetăm și să ne înțelegem pe noi înșine. Și când am fi înțeles ce este cu noi, atunci involuntar ar fi trebuit să ajungem la o stare de smerenie: „Dar Doamne, ce voi face? Doamne, ai văzut cât de slabă și nevolnică este voia mea. Mă supun neîncetat voii prințului acestei lumi. Ajută-mă!" Și am început să plâng.

Acesta este motivul pentru care a fost citită a doua Evanghelie, despre Fericiri. Aceste porunci ne arată nouă ceea ce trebuie să facem: pas cu pas, treaptă cu treaptă. De aceea Biserica îl sărbătorește în această duminică pe Sf. Ioan Scărarul, cel care a scris „Scara", o lucrare care ne arată ce trebuie să facem, cum o virtute se leagă de alta, ca treptele unei scări. Într-un sens

duhovnicesc, aceste trepte sunt Fericirile. Cel sărac duhovnicește va plânge neîndoit din cauza neajunsului său, iar cel care plânge din cauza neputinței sale este deja blând. În relația cu fratele său va fi îngăduitor și va căuta întotdeauna mila, pentru a atinge pacea pe care Domnul o cere de la inimile noastre. Și nu îi va fi frică de persecuție și nu se va gândi cum să se răzbune pe care îi fac rău. Nu, întotdeauna el va trăi cu acest gând: „Doamne ajută-mi căci sunt slab!”

Din acest motiv, după ce Biserica ne-a arătat la sfârșitul primei săptămâni din post direcția spre care să ne îndreptăm (Ortodoxia), în timpul celei de-a doua săptămâni din post, ne-a revelat nouă trăirea unui om care deja se străduiește duhovnicește și are în fața sa noul principiu al unui om precum Sf. Grigorie Palama, care a fost reînnoit nu doar duhovnicește, ci și fizic. Și după ce ni l-a înfățișat pe Grigorie Palama, Biserica ne-a dus pe Golgota. Ne-a arătat Crucea lui Hristos, la care ne-am închinat întreaga săptămână. Cei aflați în biserică, și chiar cei care nu au fost în biserică, au văzut înaintea lor, cu ochii minți, Golgota. L-am văzut pe tâlharul înțelept și pe tâlharul care a hulit împotriva lui Hristos, și L-am văzut pe Hristos însuși care a spus ultimele Sale cuvinte: „Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu.” (Lc. 23:46).

Atmosfera Golgotei s-a păstrat în noi. Și noi, care i-am văzut pe cei doi tâlhari, ar fi trebuit să ne hotărâm ce avem de gând să facem. Și văzându-l pe tâlharul suferind îndelung, ar fi trebuit să ne spunem în sinea noastră: „Doamne, și eu voi avea parte de suferință îndelungată. Dar cum voi face asta?” Trăiește potrivit Fericirilor. Nu există altă cale. Și această durere îndelungată, indiferent de cauza ei, ne va face să suferim, dar în același timp ne va da binecuvântarea nu doar în veșnicie, ci și aici, în mijlocul suferinței noastre pe care o îndurăm. A fi sărac cu duhul, smerit, a plânge pentru păcatele noastre, a fi blajin ca să suporți ocara, a fi în pace cu toată lumea, a dori binele tuturor, a suferi persecuția pentru Hristos – toate acestea sunt grele. Dar în același timp reprezintă o bucurie. Este singura cale și cea mai scurtă spre fericirea adevărată.

Să facem acest pas acum, chiar în această clipă. Astăzi toată lumea se luptă pentru fericire. Dar noi nici nu trebuie să ne luptăm (cu excepția luptei pe care o dăm cu noi înșine) și vom fi binecuvântați. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze acest pas.